

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа ([www.coe.int/humanrightstrustfund](http://www.coe.int/humanrightstrustfund)). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe ([www.coe.int/humanrightstrustfund](http://www.coe.int/humanrightstrustfund)). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe ([www.coe.int/humanrightstrustfund](http://www.coe.int/humanrightstrustfund)). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

## **Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 136**

декември 2010

---

### ***O'Donoghue и други против Обединетото Кралство - 34848/07***

Пресуда 14.12.2010 [Секција IV]

## **Член 12**

### **Брак**

Барање на уверение за одобрување за апликанти што сакаат да стапат во брак во друга црква, а не Англиканската: *повреда*

## **Член 14**

### **Дискриминација**

Барање уверение за одобрување за имигранти кои сакаат да стапат во брак во друга црква, а не во Англиканската: *повреда*

**Факти** – Според член 19 од Законот за азил и имиграција од 2004, лицата кои сакаат да стапат во брак, но не можат или не сакаат да го сторат тоа во Англиканската црква, мораат да поднесат барање до Државниот секретар за дозвола во форма на уверение за одобрување, за што мора да платат такса. Нема исклучок или можност за ослободување или намалување на оваа такса, којашто во одноското време изнесуваше 295 британски фунти (GBP) (околу EUR 330). Согласно првата верзија на аранжманост – воведен во 2005 – со цел да се квалификуваат за уверение за одобрување, на апликантите требало да им била дадена дозвола да влезат или да останат во Обединетото Кралство на период подолг од шест месеци и да им се преостанати најмалку три месеци од таа дозвола во моментот на поднесување на барањето. Овој аранжман е потоа двапати менуван, при што, прво, имањето право на уверение за одобрување е проширено, прво на аликанти кои немале доволна дозвола да влезат или останат, а потоа и на оние кои немале никаква дозвола да влезат или да останат. Согласно овие нови втора и трета верзија на аранжманот, од апликантите може да се побара да поднесат информации за да покажат дека предложениот брак е вистински.

Вториот апликант, државјанин на Нигерија, пристигнал во Северна Ирска во 2004 каде се сретнал со вториот апликант, кому му предложил брак во мај 2006. Двојката не побарала да се венча во Англиканската црква зашто тие биле верници – римокатолици, а и онака не постои Англиканска црква во Северна Ирска. Тие, оттаму, побарале уверение за одобрување. Сепак, како барател на азил вториот апликант немал право да поднесе барање за уверение се’ до стапувањето во сила на третата верзија на аранжманот, во јуни 2007. Во јули 2007 првиот и вториот апликант поднеле барање за уверение и побарале ослободување од таксата врз основа на тоа што првиот апликант зависел од државната социјална помош, а на вториот апликант не му било дозволено да работи согласно условите на неговиот привремен прием во Обединетото Кралство, но нивното барање било одбиено зашто не ја имале платено таксата. На крајот, уверение за одобрување им било издадено во јули 2008, откако тие успеале да ја соберат бараната сума со помош на пријатели.

*Право* – Член 12: Иако не содржи инхерентна причина за приговор, барањето лица кои се предмет на имиграциона контрола да поднесат барање за уверение за одобрување пред да им биде дозволено да стапат во брак во Обединетото Кралство предизвика бројни причини за сериозна загриженост.

Прво, одлуката дали да се додели уверение за одобрување не почива исклучиво на тоа дали предложениот брак е вистински и искрен. Првата верзија на аранжманот не пропишуваше, ниту предвидуваше никаква истрага на ова прашање, зашто одлуката за тоа дали да се даде уверението беше заснована исклучиво врз тоа дали апликантот има доволно долга дозвола за влез или престој; втората и третата верзија пропишуваа дека од лицата со недоволна или без валидна дозвола да останат може да се побара да поднесат информации во врска со вистинитоста на нивната врска. Спротивно на ова, согласно сите три верзии на аранжманот, апликантите со „доволна“ дозвола да останат се квалификуваа за уверенија за одобрување без било какво очигледно барање да поднесат информации во однос на вистинитоста на предложениот брак.

Второ, првата и втората верзија на аранжманот, наметнуваа сеопшта забрана врз остварувањето на правото да се стапи во брак за сите лица од специфицирана категорија – странски држајани со недоволна или никаква дозвола за останување – без оглед дали предложениот брак бил брак од интерес или не. Нема никакво оправдание за наметнување сеопшта забрана за правата на лицата кои спаѓаат во овие категории да го остварат своето право да стапат во брак. Дури и ако постоеле докази (а не биле поднесени) што би сугерирале дека за ваквите лица е поверојатно да стапат во брак од интерес, ваква сеопшта забрана, без да се направи обид да се испита вистинитоста на предложениот брак, го ограничува правото на стапување во брак до тој степен што е нарушена самата негова суштина. Постоенето на исклучок на сочувствителна основа не ја менува оваа позиција, зашто тоа е исклучива дискреција на Државниот секретар.

Трето, такса фиксирана на ниво што сиромав апликант не може да си го дозволи може да ја наруши суштината на правото да се стапи во брак. Имајќи го предвид фактот што многумина кои се субјекти на имиграциона контрола не се во можност да работат или би работеле за најниската категорија пиходи, таксата од GBP 295 била доволно висока за да го наруши правото да се стапи во брак. Ова останало така дури и по воведувањето на системот за рефундирање за сиромашни апликанти, во јули 2010, зашто барањето да се плати такса се’ уште можело да делува како силно одвраќање од желбата да се стапи во брак.

Како заклучок, од мај 2006, кога апликантите ја прв пат ја стекнале намерата да стапат во брак, па се' додека им било издадено уверение за одобрување, во јули 2008, самата суштина на правото на првиот и вториот апликант да стапат во брак била нарушена, првично зашто согласно втората верзија на аранжманот вториот апликант немал право на уверение за одобрување, а потоа поради нивото на такса што се наплаќала.

*Заклучок:* повреда (едногласно).

Член 14 во врска со Член 12: Првата верзија на аранжманот е дискриминаторска по основа на вероисповест. Вториот апликант бил во релативно слична положба како лице кое немало дозвола да остане, а кое сакало и можело да стапи во брак во Англиканската црква. Додека ваквото лице ќе имало слобода да стапи во брак непречено, вториот апликант ниту сакал (врз основа на своите верски уверувања), ниту можел (врз основа на тоа што живеел во Северна Ирска) да стапи во ваков брак. Како последица, нему првично му било забрането воопшто да стапи во брак во Обединетото Кралство, а потоа, по донесувањето на амандманите на аранжманот, му било дозволено да стапи во брак дури откако поднел барање за уверение за одобрување и платил значителна такса. Оттука, постоела јасна разлика во третманот за која не било дадено објективно и разумно оправдување.

*Заклучок:* повреда (едногласно).

Член 14 во врска со Член 9: Владата се согласила дека, преку тоа што биле субјекти на режим на кој не би биле субјекти оние кои сакале да стапат во брак во Англиканската црква, правата на првиот и вториот апликант согласно Член 14, во врска со Член 9, биле прекршени.

*Заклучок:* повреда (едногласно).

Член 41: EUR 8,500, заеднички, во поглед на непарична штета и GBP 295, заеднички, во поглед на парична штета.

---

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

**© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012**

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа ([www.coe.int/humanrightstrustfund](http://www.coe.int/humanrightstrustfund)). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги [publishing@echr.coe.int](mailto:publishing@echr.coe.int).

**© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe ([www.coe.int/humanrightstrustfund](http://www.coe.int/humanrightstrustfund)). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact [publishing@echr.coe.int](mailto:publishing@echr.coe.int).

**© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.**

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe ([www.coe.int/humanrightstrustfund](http://www.coe.int/humanrightstrustfund)). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : [publishing@echr.coe.int](mailto:publishing@echr.coe.int).